

ПРОВЕРЕНА
1954 г.

ПРОВЕРЕНА
1957 г.

най-малко единъ отъ първенцитъ, Христо Димитровъ (приложение № 19), за когото сж знаели, че взималъ живо участие въ дѣлата на българскитъ чети. Обаче, грамадното болшинство се състояло отъ търговци и безвръдни селяни, чийто единствено прѣстѣпление е било, че сж българи. Между тѣхъ се нами- рали четири жени, които сж убити ведно съ другитъ. Единственото дѣяние на милость, което може да се цитира, е освобождаването на 5 младежи, прѣдъ видъ тѣхната младостъ, слѣдъ като прѣдъ тѣхнитъ очи сж били убити бацитъ имъ (показание на Благой Петровъ, приложение № 21). Нѣма да се спираме повече върху подробноститъ на тая варварска касапница: тѣ сж достатъчно изложени въ притурката.

Тука трѣбва да прѣкъснемъ разказа, за да обяснимъ, че рано сутринъта въ петъкъ, 17 юлий, редовнитъ български войски съ кавалерия и лека арти- лерия сж достигнали до Сересъ, срѣцнали се съ милицията вънъ отъ града, побѣдили сж я и къмъ пладнъ почнали да навлизатъ въ самия градъ. Оста- нали сж били 60 или 70 български затворници. Тѣхнитъ пазачи, изплашени отъ орждието, което чували недалечъ, рѣшили набързо да довършатъ работата си. Но двама отъ затворницитъ (Ангеловъ и Лиминовъ) успѣли да съборятъ пазачитъ си и да избѣгатъ. Нѣкои отъ останалитъ били вързани; други били твърдъ слаби или твърдъ изплашени, за да се спасяватъ. Така по четирма — петима сж ги завеждали на клане. Но сѣчъта тоя день била нерѣшителна: десетина най малко отъ плѣненитъ паднали между мъртавецитъ тежко ранени, но все пакъ живи. Тѣ дошли до съзнание въ началото на слѣдпладнята, раз- брали, че тѣхнитъ палачи сж избѣгали, че градътъ горѣлъ и че българскитъ войски не били вече далечъ. Десетъ отъ тѣхъ излѣзли изъ улицитъ при нечувани усилия; осемъ имали достатъчно сили да достигнатъ най-полѣ на сигурно мѣсто у тѣхни съотечественици.

Комисията можа да види трима отъ тия българи, избѣгали при сер- ското клане (Каранфиловъ, Димитровъ и Лазаровъ, приложения № № 18, 19, 20), които носѣха още слѣди отъ ранитъ си. Тия рани, особено на главата и шията, не сж могли да бждатъ нанесени иначе, освѣнъ отъ близо. Слѣдитъ отъ ранитъ напомнятъ опита на единъ касапинъ, който е искалъ да заколи хора, както се колятъ овни. Показанията на тримата пострадали, дадени по отдѣлно, се съгласуватъ напълно. Разпитахме и четвърти свидѣтель, — мал- киятъ Благой Петровъ (Приложение № 21), който е билъ освободенъ. Ние се сдобихме, освѣнъ това, и съ писменитъ показания, придружени съ фото- графии на ранитъ, на други трима прѣживѣли сѣчъта и намѣрили убѣжище далечъ въ вжтрѣшността на България (в. Приложения № 56 и 57), кждѣто ни бѣ невъзможно да отидемъ. Между тѣхъ е билъ и Георги Бѣлевъ, висо- конравственъ протестантинъ, за когото американскитъ мисионери въ Самоковъ дадоха блѣстящи похвали. Писменитъ показания на двамата мъже, избѣгали,